

မြန်မာ့စာပေ

အလင်းသစ်

သု ငြိုးလေသမျှ

(အမွတ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားလဲဆိုရင်...ဟိုကောင်တွေနောက် နင် ပါသွားကတည်းက ငါ့စိတ်တွေက ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပူလောင်ခဲ့တာပါဟာ။ နင့်ဘဝပျက်သွားတာထက်စာရင် ငါ သေတာကမှ ကောင်းဦးမယ်။ ငါ မြတ်နိုးတဲ့ နင့်ကို ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ ဘယ်သူစော်ကားတာမှ မခံနိုင်ဘူး လလ။ အဲဒါကြောင့် နင့်အရှက်နဲ့ သိက္ခာကို ငါ့အသက်နဲ့ လဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ငါ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ။

ဧကရာဇ်

သူများ အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ နင်တို့ မိသားစုအတွက် ရက်စက်တတ်ခြင်းကို မွေးမြူထားခဲ့တာ။ နင် သိအောင် ငါ တစ်ခုပဲပြောလိုက်မယ် ဧကရာဇ်။ လနတ်သမီးဆိုတဲ့ မိန်းမက ကိုယ်အမှားပဲလုပ်လုပ် အမှန်ပဲလုပ်လုပ် ဝန်ခံရဲတယ်။ ခေါင်းမရှောင်တတ်ဘူး။ အခုကိစ္စမှာ ငါ မမှားဘူး။ ခေါင်းလည်း မရှောင်ဘူး။

လနတ်သမီး

အခန်း (၁)

"အလယ်က လှလှတဲ့ "

"ဟုတ်လား...ဒါဆို ဒီဘက်ကတစ်ယောက်က မြဲမြဲပေါ့နော်...ဟီး..."

"ဟုတ်တယ်...ဟိုဘက်ကတစ်ယောက်က ကွကွ"

"ဟယ်...နာမည်လေးက ကွကွတဲ့ လား။ ဒီနာမည်မျိုးကရှားတယ်... ချစ်စရာလေးနော်"

"လူလား"

"ဟွန့်...နာမည်ကို ပြောတာပါဆို"

"လူကရော"

"သူက တကယ်ပုကွကွလေးနဲ့ ...အင်း...ချစ်စရာလေးပါပဲ။ ချစ်စရာ လေးပါပဲ...ဟီး...ဟီး"

"တောက်"

ဖြတ်သွားတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ စကားသံတွေကြောင့် ဒေါ သနှင့် တက်ခေါက်သွားသူက သင်းသဒွါပါ။ သူမ ပုတာမှန်ပေမယ့် သူ တို့ ပြောသလို ကွမှ မကွပဲလေ။ ဒါ...တမင်သက်သက် ဘလိုင်းကြီးဖဲ့ တာ။ မေလေးက သူမကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်လေတော့ ပိုပြီး မခံနိုင်ဖြစ် သွားရ၏။

လလလို့ ခေါ်တဲ့ လနတ်သမီးကတော့...

သူ ဘာမှ မကြားမမြင်လိုက်ရသည့်အတိုင်း ဟန်မပျက်ပေ။ ပျက်မ လား...သူကလှတော့ ဘယ်သူက မခံချင်အောင် ကဲ့ရဲ့ တာရှိလို့ လဲ။ သူ လှကြောင်း၊ ချောကြောင်းပြောပြီး ငမ်းကြောထူသွားတဲ့ ကောင်က ခပ်များများ ပဲလေ။ သူများ တွေများ ဆုတောင်းကောင်းလိုက်တာ...နူး ညှပ်ဝင်းမွတ် ပြစ်မျိုးလွတ်ရာဆိုတာမျိုးပါပဲ။

"မေလေးနော်...နင်က ဘာရယ်တာလဲ"

"ကွကွဆိုတဲ့ နာမည်လေး သဘောကျလို့ ပါ"

"ဘာ"

"အဲဒီနာမည်မျိုး ဘယ်သူမှ ညှိလဲ ပြောပါဦး...ရှားပါးနာမည်လေးပဲဥစ္စာ"

"အဲဒါဆို နင့်နာမည်ကို ပြောင်းလိုက်ပါလား"

"နင်ခေါ်လေ...ငါ ထူးမှာ ပေါ့"

သင်းသဒ္ဓါ မေလေးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ သူက ပြောအားရှိတာပေါ့လေ။ လလလောက် မလှပေမယ့် ကိုယ့်ထက်သာနေတာပဲဥစ္စာ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှ သဒ္ဓါက မျက်နှာငယ်ရသူ။ အရပ်က ပုရတဲ့ အထဲ ရပ်ကလည်း သူတို့ လောက် မလှတော့ ကောင်လေးတွေ စပြီဆို ကိုယ့်အတွက် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိတာ ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်...

နှုတ်ခမ်းစူမိကာသာပင်...

"ပြောပါ...နင်တို့ ပြောအားရှိနေကြတာကိုး...ငါကတော့ နင်တို့ နဲ့ ယှဉ်ပြီး အားငယ်ရတဲ့ သူ"

"သဒ္ဓါရယ်...နင့်ကိုက သူငယ်ချင်းအချင်း ယှဉ်စရာမရှိယှဉ်ပြီး အားငယ်နေတာပါ။ လူဘယ်လောက်လှလှ အတွင်းစိတ်မလှရင် လိပ်ပြာမလှဘူး။ ရုပ်မလှလည်း လိပ်ပြာက လှပြီးသားပါဟယ်...အဓိကက စိတ်ပဲ။ စိတ်ထားမြတ်မှ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်လို့ ခေါ်တာ။ စိတ်ထားယုတ်မာရင် အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျတာပဲ။ နင် မှတ်ထား သဒ္ဓါ...လူတစ်ယောက်

က်ရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးနဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံးက စိတ်ဓာတ်ပဲ"

"အေးလေ...ဟုတ်သားပဲ"

"အဲဒီလိုလား"

"ရှိသေးတယ်"

"ဘာလဲ"

"ပညာတတ်ဖို့ ထက် ပညာရှိဖို့ လိုတာ"

"နင်ပြောမှ ပဲ ငါ အားတက်လာတော့တယ်။ အဲဒါတော့စိတ်ချ လလ ...ငါ သူများ အပေါ် ဘယ်တော့မှ မကောင်းစိတ်မမွေးဘူး။ ကိုယ်က လူ တစ်ယောက်ကို ကူညီလိုက်လို့ အဲဒီလူက ကိုယ့်အပေါ် မတုံ့ပြန်ရင်နေပါ စေ...ကိုယ့်လိုလူမျိုးက ကိုယ့်အပေါ် ကူညီမှာ ပဲလို့ ငါ ယုံကြည်တယ်"

"ဒါပဲပေါ့"

စကားလုံးတွေကို သဘောကျပြီး ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက် ကိုယ်စီပြီးကြ ပေမယ့် လလက တစ်ချက်မှ မပြီးပေ။ မပြီးတတ်လို့ တော့မဟုတ်ပါ ဘူး။ သူငယ်ချင်တွေချည်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတဲ့ အခါဆို ရယ်သည် ...ပြီးသည် လေ။ အခုလို ယောက်ျားတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရှိနေရင် လလမျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

ဘာလို့ လဲဆို...

ယောက်ျားလေးတွေ ပါးစပ်ဖျားက ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။

ဘယ်စော်က ဘယ်လိုပဲပေးတာ၊ ဘယ်ကောင်မလေးကတော့ ဘယ် လိုကြည့်တာဆိုတာမျိုးတွေ ပြောတတ်ကြတော့ လလ အဲဒီလိုအပြောမ ခံနိုင်ပေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ခပ်တည်တည် နေခဲ့တာပေါ့။

ပြီးတော့...

မမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လလ ယောက်ျားတွေကို မုန်းခဲ့တာ။ ယောက်ျားတွေတင်မကဘူး...အဲဒီယောက်ျားတွေကို မွေးထုတ်ထားတဲ့ သားရှင်တွေကိုပါ မုန်းတာ။ ကိုယ်က သားမွေးထားတယ်ဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်ချင်းမစာ ပက်ပက်စက်စက် ပြောရက်ကြတာလေ။

တွေးမိတော့...

လလ နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်မဲ့မဲ့ပါပဲ။

"ကွကွ"

"....."

"ကွကွ"

"ဘာကွကွလဲ...မေလေးနော်...နာမည်မဖျက်နဲ့ "

"အဲဒီနာမည်လေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဆို"

မျက်စောင်းက ဒိုင်းကနဲ ရောက် လာလေသည် ။
မေလေးကပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး အတွေးကြီးကြီးတွေ မတွေးတတ်သူ။
ခေါင်းရှုပ်မခံနိုင်တာပေါ့လေ။

လလကတော့...

အတွေးကြီးတာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေရှိခဲ့သူ ။
ရှုပ်ချောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် သူတို့ မိသားစုပြိုလဲခဲ့ရတာ။

မင်းထိပ်ခေါင်...

အဲဒီလူကြောင့်ပဲပေါ့။ လလရဲ့ အဖေ ထောင်ကျပြီး မမကဆုံးသွားခဲ့

ရတာ။ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ မင်းထိပ်ခေါင်ဆိုတဲ့ လူကို သေရာကပြန်ထလာရင် လလ အခါခါကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းခဲ့တာ အကြောင်းရှိလို့ ပါလေ။

"အမေ"

"ဟဲ့"

လလ လှမ်းနေရင်း ဖိနပ်က ပြတ်သွားလေတော့-

"နင့်ဖိနပ် ပြတ်သွားပြီ လလ"

ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့ သင်တန်းအဝင်မှာ ထိုင်နေကြတာ ကောင်လေးတွေ။ အဲဒီအထဲမှာ လလ အမုန်းဆုံးလူတစ်ယောက်လည်း ပါတာပေါ့။ ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေ။ လလကို ကြည့်နေတာ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနဲ့ ပါပဲ။

"တောက်...ဖိနပ်ကလည်း ဒီနေရာမှာ မှ ပြတ်ရတယ်လို့ ။ အခြားနေရာမှာ ပြတ်ပါတော့လား"

"နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လလ"

သူငယ်ချင်းတွေက ငဲ့မေးလိုက်စဉ်-

"ခြေထောက်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်သွားပေါ့...ဟား...ဟား...ဟား"

"တူကလည်း ခြေထောက်ခေါင်းပေါ်ရွက်ရင် ဘယ်ခြေထောက်နဲ့ သွားရမှာ လဲလို့ ...ဟင့်"

"ညာခြေထောက်နဲ့ သွားပေါ့"

"တူနော်"

"ခေါင်းထုပေးရမလား"

"ခေါင်းထုရင် တေတွားမှာ ပေါ့လို့ ...အဟင့်...ဟင့်...ပြီးတော့ ညာခြေထောက်မှာ နှင်းခူတွေ ပေါက်နေတာ...တိဂူးလား"

မိုးဝေက ကနွဲ့ကလျနှင့် ဧကရာဇ်ပခုံးကို တွန်းတိုက်ပြီး ပြောလေတော့ ဧကရာဇ် ရယ်ကာ မိုးဝေ မေးစေ့ကို ကိုင်လိုက်ရင်း-

"မိုးကလည်း နှင်းခူတွေရှိရင် ဆားနဲ့ သုတ်လိုက်ပေါ့လို့ ...အဲဒါမှ နေသာထိုင်သာရှိမှာ "

"လူကို သေကြောင်းကြံနေတာလားလို့ ...ကဲ...ပြောပါဦး၊ ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီ...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"ဒါများ မိုးရယ်...လွယ်လွယ်လေးပဲဥစ္စာ...ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ချီသွားလိုက်ပေါ့လို့ "

"တောက်"

လလ တက်ခေါက်ပြီး ဖိနပ်ကို ငုံ့ကောက်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ လက်ထဲမှာ ဖိနပ်က တစ်စုံလုံးပါ လာပြီလေ။ ဒါ...လလကို ပြောနေတာပဲဥစ္စာ။ ဆယ်တန်းနှစ်က လလ ခြေထောက်မှာ နှင်းခူလိုလို ဘာလိုလို အနာတွေပေါက်ခဲ့ဖူးတာ။ ဒါကို ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ ကောင်သိနေမှ တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ သတင်းဖြန့်ထားမှာ ပေါ့။

ပြီးတော့...

ဖိနပ်ကို ကိုက်ချီသွားပေါ့ဆိုတာ ခွေးနဲ့ နှိုင်းလိုက်တာပဲလေ။ ဒီကောင်က လလရဲ့ ရန်ဘက်ပဲပေါ့။ မုန်းတာမှ သေရင်တောင် အဲဒီအမုန်းကို သေရာပါယူသွားချင်အောင် မုန်းတာ။ ဥပဒေသာ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီကောင် သေတာကြာပြီလေ။

"ချီလေ...ချီလေ...ပါးစပ်နဲ့ "

"ဧကရာဇ်"

လလ ခေါ်လိုက်တော့ ဧကရာဇ် မသိသလို မိုးဝေ နှာခေါင်းကိုလိမ်
ဆွဲလေလျှင်-

"အား"

"ခုမှ မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ ...ဒီမှာ "

ဒီတော့မှ လှည့်ကြည့်ပြီး-

"ဘာလဲ"

ဖိနပ်ကို လလ မြှောက်ပြလိုက်ပြီး-

"ဒီဖိနပ်ကို နင် ကိုက်ချီချင်လို့ ပြောနေတာလား"

"ဘာ"

စတုန်းကစပြီး ဒီလိုပြန်ပြောတော့ ဧကရာဇ် မခံနိုင်တော့ဘူးလေ။
ဒါကြောင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ -

"ရှေ့လေ...ချီသွား...ငါ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးတယ်"

"လနတ်သမီး"

"ဘာလဲ"

"နင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်"

"ကြည့်ပြောနေတာပဲလေ...ဘယ်သူက နောက်ခိုင်းပြောနေလို့ လဲ။
ငါက ငါ့စကားအတွက် ငါတာဝန်ယူရဲတယ်။ တာဝန်မယူရဲတဲ့ သူတွေ
သာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာကြတာ။ လူစိတ်မရှိကြ

တာ...နားလည်လား"

"နင် မဆိုင်တာတွေကို ဆွဲထည့်မပြောနဲ့ "

"ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ...နင် သူများကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းမှ တော့ နင့်မှာ လည်း ခွေးစိတ်ရှိနေလို့ ပေါ့"

ကက်ကက်လန်ပြောနေပုံက ယောက်ျားချင်းဆို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးပစ်ချင်စရာပါပဲ။ မိန်းကလေးမို့လို့ စိတ်ထိန်းလိုက်သည် ဆိုတာထက် ကိုယ်က အရင်စမိတာကိုး။ စမိတဲ့ ပါးစပ်ကိုပဲ အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။ သူ့ကိုမြင်ရင် ကိုယ်ကလည်း မထိမခိုက်ပြောရမှ ကို ကျေနပ်တာ။

ဒါ...

အမြင်ကတ်ခြင်းပုဒ်မနဲ့ ပေါ့...

"နင်သာ ခွေး...နင့်ဖိနပ် နင် ကိုက်ချီသွားပါလား ဝဲထူမ"

"တောက်"

လလ ဆတ်ဆတ်ခါသွားပြီး-

"ကိုက်တော့မချီဘူး...ဟောဒီလို..."

"ဘုတ်"

"အ"

"ဧကရာဇ်"

"လလ"

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် သူငယ်ချင်းတွေ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကုန်ကြတော့ ၏။ လလက ဖိနပ်နှင့် ဧကရာဇ်ကို အားထည့်သုံးပြီး ပစ်ခဲ့ကာ လှည့်ထွက်

က်သွားတာ တလွှားလွှားနှင့်ပါ။ ဧကရာဇ်မှာ သာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါး
နှင့်ဖိပြီး ခံလိုက်ရတာ မရှုမလှနှင့်ပါ။

မလှဆို...

ဖိနပ်ဒေါက်နှင့်မှ လာမှန်တာကိုး...တော်တော် လက်တည့်တဲ့ ကော
င်မလေးပဲ။

"ဧကရာဇ်"

"တော်တော်နာသွားလား သူငယ်ချင်း"

"မနာဘဲနေမလားကွာ...ရင်ဘတ်ကို အောင့်တက်လာတာပဲ"

"ခံလိုက် သူငယ်ချင်း...အဲဒီဒဏ်ရာမျိုးတွေ များ လာရင် အကြင်နာ
တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်ကွ။ ဟီး...ဟီး"

"ဘာဟီးဟီးလဲ...ခွေးကောင် အဲဒါဆိုရင် မင်း ဓားနဲ့ အထိုးခံလိုက်ပါ
လား"

ဧကရာဇ်ပြောပုံက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်ပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လား
...အကြင်နာတွေရှိလာမှာ ။ မိသားစုနှစ်စုက မတည့်တဲ့ အပြင် သူတို့ နှစ်
ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လို့ မှ မရကြတာ
။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။
အခုလိုဖြစ်သွားကြတာတော့ အကြောင်းကိုယ်စီနဲ့ ပေါ့။

အခန်း (၂)

ရေချိုးမလို့ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ဖိနပ်ဒေါက်မှန်ထားတဲ့ နေရာက နာနေတာကြောင့် ဧကရာဇ် မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။ မှန်ထဲမှာ နာနေတဲ့ နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့...ရင်ဘတ်မှာ ညိုညိုကွက်က ထင်လို့ ပါ။ တော်တော် မညှာမတာ ပစ်ခဲ့တာပဲ။

လလ...

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူနဲ့ ကိုယ်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။ အခုတော့ ကိုယ်က အမုန်းဆုံးလူပေါ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တော့ သူ့ကို အဲဒီလောက် မမုန်းခဲ့ပါဘူး။ လူကြီးတွေက အစချီလို့ မတည့်ကြတာတော့ အမှန်ပဲလေ။ လူကြီးတွေရင်ထဲမှာ တော့ အမုန်းတရားတွေပြည့်နှက်နေရုံမကလို့ လျှံတောင်ထွက်နေကြတာ။

ဒီအမုန်းတရားမီးတွေက...

ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းသတ်လို့ ရမှာ လဲ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ယ်စီ ထမ်းပိုးရင်း ဒဏ်ရာတွေကလည်း ကိုယ်စီနဲ့ ပဲလေ။

"သား"

"ဟင်"

"သား"

ပါးစပ်က သား...သားလို့ ခေါ်ရင်းပဲ မေမေ အခန်းထဲကိုဝင်လာသဖြင့် ဧကရာဇ် စောစောက ချွတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကို အမြန်ယူပြီး ပြန်ဝတ်လိုက်ရသည်။ ဒဏ်ရာကိုမြင်ရင် အမေးအမြန်းက ထူဦးမှာ လေ။

"ရေချိုးမလို့ မဟုတ်ဘူး လား"

"နည်းနည်းစောသေးသလားလို့ ပါ"

"မစောတော့ဘူးလေ...ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ရေသွားချိုး"

"ဟုတ်"

"သူ 'ဟုတ်'လိုက်ပေမယ့် ဒေါသစွာဖြိုးက ထွက်မသွားသေးပေ။ သူ့ခုတင်ဘေး ခေါင်းရင်းဘက်က စားပွဲကို ရှင်းလင်းပေးနေတော့ ဧကရာဇ်ပဲ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ သူ ထွက်သွားမှ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ သူ့ဖုန်းက အသံမြည် လာလေလျှင်-

ဒေါသစွာဖြိုး ကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်တော့-

"ဟေ့ကောင်...ဘယ်လိုလဲ၊ ရင်ဘတ်ကဒဏ်ရာ သက်သာရဲ့ လား။ လက်ဆက ပြင်းတယ်နော်။ အဲဒါ နာမည်က လနတ်သမီးမို့လို့ ပေပဲ။ နေနတ်သမီးသာဆိုရင် မင်း ပြာကျသွားတာ ကြာပေါ့...ဟား...ဟား...ဟား"

"ဟင်"

"မင်းအမေသာမြင်ရင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ဦးမှာ ...ငါ မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့ ။ အခြားသူဆိုရင်တောင် ဖြေရင်ဖြေဦးမယ်။ လနတ်သမီးလက်ချက်ဆိုတာ သိလို့ ကတော့ မတွေးရဲစရာပဲ"

ဘုရား...ဘုရား...ဒါဆို

လလက

သားကို

တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တယ်ပေါ့။ ဘာလို့ လုပ်တာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ရင်ဘတ်မှာ တဲ့ ...ဒါကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်။ စောစောက အင်္ကျီချွတ်ပြီးမှ သူမဝင်လာလို့ ပြန်ဝတ်တာ။ ထွက်သွားတော့လည်း အင်္ကျီမချွတ်ခဲ့ဘူးလေ။

ကိုယ့်သား ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတော့...

စိတ်ထဲမှ ဖျင်းကနဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ...

"အခု ဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ...သားသူငယ်ချင်း မိုးဝေလား... ဥက္ကာလား"

"အင်"

ဥက္ကာ အင်ကနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဖုန်းကိုင်သံကြားတော့ ဧကရာဇ်ပဲ ထင်ပြီး ဟယ်လိုတောင်မလုပ်ဘဲ ပြောချင်တာတွေ ပြောထည့်လိုက်တာ ...

ခုတော့...

"ဟဲ့...မေးနေတာ ဖြေလေ၊ ဥက္ကာလား...မိုးဝေလားလို့ "

"ဥ... ဥက္ကာပါ အန်တီ"

"ဟုတ်ပြီ...စောစောက မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ အန်တီမရှင်းလို့ ပြန်ပြောစမ်း...ဥက္ကာ"

"အဲ"

"လနတ်သမီးလုပ်လို့ သားရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား...ဘာဖြစ်ကြတာလဲ...အန်တီကို ပြောစမ်းပါ"

"အဲဒါလေ...ဟိုဟာ အန်တီ"

ဥက္ကာ ခေါင်းသာကုတ်လိုက်မိတော့၏။ ကိုယ့်ရဲ့ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်
မှုကြောင့် အခုတော့ အဖြေရခက်နေပြီ။

"ဖြေလေ...ဥက္ကာ"

"အန်တီ...ဧကရာဇ်ကိုပဲ မေးကြည့်လိုက်ပါတော့နော်...ကျွန်တော် ဖု
န်းချလိုက်တော့မယ်"

"နေဦး"

"တို့"

"ဟဲ့...ဥက္ကာ"

ဥက္ကာဘက်က ဖုန်းချသွားပြီမို့ ဒေါသစွာဖြိုး ဒေါသဖြစ်ကျန်ခဲ့ကာ-

"တောက်"

"ဒုတ်"

ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ ချခဲ့ပြီး ဒေါသခြေလှမ်းကျကျနှင့် ထွက်လာခဲ့
တာ ထင်အောက်နားစပင် ကွဲထွက်မတတ်ပါပဲ။ ကိုယ့်သားကို သူက
ဘာကိစ္စနဲ့ ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ရတာလဲ။ အိမ်ကနွားကရော ဘာလို့ ငြိ
မ်ခံနေရသလဲ။ မထက်မြက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အရှုံးပေးလာတာကိုက
ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ။

ဒေါသစွာဖြိုး...

ရေချိုးခန်းရှေ့သို့ ရောက်တာနှင့်...

"သား"

"ဒုန်း...ဒုန်း"

"သား"

"ဗျာ"

အထဲက ပြန်ထူးသံကြောင့်-

"ရေချိုးနေပြီလား"

"ခုပဲ ချိုးတော့မလို့ မေမေ"

"မချိုးနဲ့ ဦး...ခဏ အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့စမ်း"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေရဲ့ "

"ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ ၊ ထွက်ဆိုရင် အခုမြန်မြန် ထွက်ခဲ့စမ်း"

"....."

"မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ်။ ခုပြန်ထွက်ခဲ့စမ်း...သား"

"ကျွတ်"

ဘာများ ပါလိမ့်။ လေသံကတော့ တစ်ခုခုကို ဒေါသထွက်နေတဲ့ အသံမို့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်တည်ကာ တဘက်ကို ဆွဲယူခြံပြီး ထွက်လာခဲ့လေလျှင်...

"မေမေ ဘာပြောမလို့ လဲ"

"မင်းကိုယ်ပေါ်က တဘက်ကို ဖယ်လိုက်စမ်း"

"ဗျာ"

ဖယ်ခိုင်းကာမှ ဧကရာဇ် တဘက်ကို ကိုယ်မှာ ကျစ်နေအောင်ဆွဲပတ်ထားမိတော့ မေမေမျက်နှာ ပိုတင်းကာပင်-

"မေမေ ပြောနေတယ်နော်...မင်းကိုယ်ပေါ်က တဘက်ကို ဖယ်လိုက်

စမ်း"

ပြောရင်း ဒေါသစွာဖြိုး သူမကိုယ်တိုင်ပဲ တဘက်ကို ဆွဲခွာလိုက်တော့ ဧကရာဇ် ဖယ်လိုက်ရသည် သာ။ ရင်ဘတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ ညိုညိုကွက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသက ပို၍ ဆတိုးလို့ သာ။ သားမျက်နှာကို ဖျတ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ပြောစမ်း...မင်းရင်ဘတ်က ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဗျာ"

"မညာနဲ့ နော်...မေမေ သိပြီးပြီ၊ လနတ်သမီးဆိုတဲ့ မိန်းမလုပ်လိုက်တာမဟုတ်လား။ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ...မေမေ သိချင်တယ်"

"အဲဒီကောင်မအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ မေမေရာ...နာမည်ခေါ်သံတောင် မကြားချင်တာ။ လဆို မိုးပေါ်က လကစပြီးမုန်းတယ်။ ခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ သူ့ကို သားကြည့်လို့ ကို မရတာ"

"ကြည့်လို့ မရတာထက် ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာကိုပဲ ပြောစမ်းပါ"

"သင်တန်းမှာ သားတို့ ရှေ့ကျမှ သူက ဖိနပ်ပြတ်သွားတာမေမေ... သားကလည်း အမြင်ကတ်တာနဲ့ ကိုယ့်ဖိနပ်ကို ကိုယ်ချီသွားလို့ ပြောလိုက်တာကနေ ရန်ဖြစ်တာ။ သူက သားကို ဖိနပ်နဲ့ ပစ်လို့ ရင်ဘတ်ကိုမှန်သွားတာ...ဖိနပ်ဒေါက်တည့်တည့်နဲ့ ပဲ"

"အဲဒါကို မင်းက ဘာမှ ပြန်မလုပ်ဘူးလား"

"လုပ်မလို့ ပဲ...သူငယ်ချင်းတွေ ပိုင်းဆွဲထားကြလို့ ပေါ့"

"တောက်...ကောင်မ...လူပါးဝလို့ ...တွေ့ဦးမယ်...ငါနဲ့ "

"မေမေ"

ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ မိခင်ကို ဧကရာဇ် အတင်းပဲလက်ဆွဲထားလိုက်မိ၏။ မကျေနပ်တိုင်း ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ ရန်ပွဲတွေ ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးကြမှာ လဲ။ လူကြီးချင်းဖြစ်လိုက်၊ လူငယ်ချင်းဖြစ်လိုက်နဲ့ လေ။

"မေမေ မသွားနဲ့ မေမေ"

"ဘာ"

"သူငယ်ချင်းတွေက မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး တုပြီး ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းနဲ့ ဆိုလို့ ပါ။ မဟုတ်ရင် သားစိတ်ကလည်း သူ့ကို အဲဒီနေရာမှာ တင် ကိုင်ပေါက်ပစ်ခဲ့ချင်တာ"

"အဲဒါ...ကိုင်ပေါက်ပစ်ခဲ့ပါလား"

"မေမေကလည်း သူက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ပါဆို။သား...ဒီတစ်ခါပဲ သည်းခံမှာ ပါ...နောက်တစ်ခါဆို စောင့်ကြည့်"

"ဘာလဲ...ဦးချပြီး ပြန်လာမှာ လား"

"ကိုင်ပေါက်ပစ်ခဲ့မှာ ...စိတ်ချ"

ပြောပြီး ဧကရာဇ် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့၏။

ဟူး...

မလွယ်ပါလားနော်...။

အခန်း(၃)

"ဘယ်လို...ဘယ်လို...သမီး...သမီးက သူ့ကို ဖိနှပ်နဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့တယ်...ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ...အဲဒီကောင် တော်တော်နာသွားပုံရတယ်။ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ ဖိပြီး ရှုံ့မဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ။ သမီးလည်း အားကုန်သုံးပြီး ပစ်ခဲ့တာ မေမေရဲ့ "

"ကောင်းတယ်...ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဖြစ်နိုင်ရင် ပါးထပ်ရိုက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသေးတာ"

တစ်ဖက်လူကို နာကျင်အောင်လုပ်ခဲ့ရတာအတွက် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ်လို့ မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့်ပါ။ သူတို့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသလို အဲဒီမိသားစု စိတ်ရောလူရော အားလုံးကို နာကျင်ခံစားရအောင် ပြန်လုပ်ချင်တာ။ အဲဒီမိသားစုကို ဒေါ်ယမင်းလှိုင် ဘယ်လို ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မင်းထိပ်ခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကြောင့်...

ကိုယ့်သမီးကြီး ပပဆည်းဆာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဘဝနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ။ သမီးအတွက် ဒေါသမိုးမွန်တဲ့ ဖအေလုပ်သူမှာ လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်မိလို့ ထောင်ကျခဲ့ရတယ်လေ။ အခုလို သူတို့ မိ

သားစုကမ္ဘာလေး ပြိုပျက်ခဲ့ရတာ အဲဒီကောင်ကြောင့်။ မင်းထိပ်ခေါင်ဆို
တဲ့ ကောင်ကြောင့်...

"ပါးတင် မဟုတ်ဘူး ...မေမေ၊ ဒီကောင့်အတွက် ဓားသုံးဖို့ လိုအပ်
လာရင်တောင် သမီး သုံးသင့်သုံးရမယ်"

"သမီး"

အဲဒါကျတော့ ဒေါ်ယမင်းလှိုင် လက်မခံနိုင်ပေ။ သူမမှာ မျိုးဆက်ဆို
လို့ ဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ သမီးကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်ပါ
ဘူး။ လုပ်စရာရှိရင် ကိုယ်ပဲလုပ်ပြီး ခံစရာရှိလည်း ကိုယ်ပဲခံမှာ ပေါ့။

"အဲလောက်အထိတော့ မလိုဘူး သမီး...မေမေ သမီးကို သမီးအဖေ
လို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ မေမေတို့ မှာ မျိုးဆက်ဆိုလို့ သမီးလေးပဲ ကျန်
တော့တာလေ။ လူကိုသတ်ဖို့ ထက် စိတ်ကိုနိုင်အောင်ပဲသမီး ကြိုးစားပါ
"

"ဟင်...စိတ်ကို ဘယ်လိုသတ်ရမှာ လဲ မေမေရဲ့ "

ဒေါ်ယမင်းလှိုင် မဲ့ကနဲ ဖြစ်သွားပြီ...

"ဘယ်လိုသတ်ရမှာ လဲ...ဒင်းတို့ တွေ စိတ်ဆင်းရဲ့
ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ပြီး စိတ်သတ်လို့ သေးအထိ ဒုက္ခပေးရမယ်။ သူတို့ မှာ
လည်း ဧကရာဇ်တစ်ယောက်ပဲ မျိုးဆက်ကျန်တော့"

"ဒါဆို"

"ဧကရာဇ်က အဓိကပစ်မှတ်ပဲ သမီး"

"....."

"သူ့ကို ဒုက္ခပေးရမယ်"

"စိတ်ချ...မေမေ၊ မမအတွက် ဖေဖေအတွက် သမီးဘက်က တာဝန် ကျေစေရပါမယ်"

နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်သံက အမုန်းကို မီးစာထပ် ထည့်လိုက်သလိုပါပဲ။ အရင်တုန်းက ခင်ခဲသလောက် အခုအရမ်းမုန်းတယ်။ အဲဒါ နင်က မင်းထိပ်ခေါင်ရဲ့ ညီ ဖြစ်နေလို့ ပဲ ဧကရာဇ်...နင့်ကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်။ သူ့အစ်ကို လူယုတ်မာကြောင့် မမ သေခဲ့ရတာ။

ဘယ်တော့မှ မကျေပါဘူး။

လူယုတ်မာ မင်းထိပ်ခေါင်...ရှင်သေရာကနေ ထလာကြည့်လှည့်။ ရှင်တို့ မိသားစုကို မုန်းတဲ့ အမုန်းတွေကို လနတ်သမီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖွဲမီးလို တငွေ့ငွေ့နဲ့ လောင်နေစေရမယ်ဆိုတာ ရှင် မှတ်ထား။ နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် အဖြစ်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ။

"ဘာလိုလိုနဲ့ သမီးဖေဖေတောင် ထောင်ကလွတ်ဖို့ နီး လာပြီ"

လေသံက ပျော့သွားသည် မို့ လလ မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်ပါ။

"သမီးကြီးကိုလည်း သတိရလိုက်တာ"

"သမီးကလည်း သတိရသွားတာပေါ့ မေမေရယ်...ဖေဖေကိုရောပေါ့ ။ သူတို့ ဘက်က ဆုံးရှုံးသွားတာ တစ်ယောက်တည်းရယ်...သမီးတို့ ဘက်က ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ နှစ်ယောက်"

"အဲဒါကြောင့် ကမ္ဘာမကြေဖြစ်နေရတာပေါ့။ ဒင်းတို့ က သားသေပေမယ့် သူ့သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြတ်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာ။ မေမေတို့ က အရှုံးတွေချည်းပဲ"

လလ ဖုန်းမြည်သံလာသဖြင့် ကိုင်လိုက်စဉ်-

"ဟယ်လို"

"လနတ်သမီး...ငါ့အသံကြားလို့ ဖုန်းမချပစ်နဲ့ နော်။ ပြောစရာရှိလို့ ဆက်တာ။ နင် လုပ်ရဲရင် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲရမှာ ပေါ့"

"ဟင်"

မှတ်မိတာပေါ့ ဒီအသံ။ ဒေါ်သစ္စာဖြိုးရဲ့ အသံလေ။ သူ့သားခံလိုက်ရ တော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမှာ ပေါ့။

"ငါပြောတာ ကြားရဲ့ လား"

"ကြားပါတယ်...အန်တီ၊ ပြောစရာရှိတာကိုပဲ ပြောပါ။ လနတ်သမီး က လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မမှားရင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့ခံ မနေတတ်ဘူးဆိုတာလည်း အန်တီ သိထားဖို့ လိုတာပေါ့"

"သိတယ်...နင်လည်း ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသလောက် ပြောပေါ့"

"ဘာလဲ...အန်တီသား အထိနာသွားလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ်...ငါက ငါ့သားကို ပိုးလိုဥထားတာဟဲ့။ အခု နင့်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတာ ငါ မကျေနပ်ဘူး"

"အန်တီသားကို ပိုးလိုဥထားသလို ကျွန်မလည်း ရွှေ့လိုဥထားတဲ့ သမီးပါ။ အန်တီသား အရင်စလို့ ကျွန်မ တုံ့ပြန်တာ။ ဘယ်အရာမဆို တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်"

"တောက်"

တစ်ဖက်က တက်ခေါက်သံက နားထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်သံနယ်။ ဒီလောကကလေးကို သူတို့ နာတတ်ရင် သူများ တွေလည်း သွေးနဲ့ သားနဲ့ စိတ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သူတွေဆိုတာ မသိကြဘူးလား။ ကိုယ့်လက်ပူမှ

မီးမှန်းသိတာတော့ သဘာဝမကျပါဘူး။

"အန်တီ...ကျွန်မကို ခွေးမောင်းသလို တက်မခေါက်ပါနဲ့ "

"ခေါက်တော့ ညည်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ"

"အချို့လူတွေက အဲဒီတက်ခေါက်ခံရတဲ့ ခွေးလောက်တောင် အဆင့် အတန်းမရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ လေ။ ကိုယ့်ထိမှ မချီအောင်မဖြစ်နဲ့ ။ သူများကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ကြိုးစားဦးမှာ ပေါ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန်အောင်ရှိနေတာ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်လို့ မခေါ်ဘူး"

"ဘာ"

"ဘယ်သူလဲ သမီး...ဟိုမိန်းမလား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ"

"ပေးစမ်း...မေမေ ပြောမယ်"

"တို့"

"ဟင်"

လလလက်ထဲကဖုန်းကို ဒေါ်ယမင်းလှိုင် ဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာ တော့ ဖုန်းက တွိုက်နဲ့ ကျသွားလေသည် ။ ဒီတော့ ဒေါ်ယမင်းလှိုင် ဒေါသဖြစ်ရပြန်ပြီပေါ့။

"တောက်...အယုတ်တမာမ...ငါ့ကိုတော့ ဖုန်းချသွားတယ်"

"သူဖုန်းချသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ"

ပြောပြီး လလ ဖုန်းကိုပြန်ယူပြီး ကြည့်လိုက်ကာ-

"လိုင်းကျသွားတာ"

"အရေးထဲမှာ ဒီလိုင်းကလည်း ...တောက်"

မတည့်ကြတဲ့ မိသားစုနှစ်စုကြားမှာ တက်ခေါက်သံတွေသာ ငွေပေး
ဝယ်နေရရင် စည်းစိမ်ပြုတ်ကြမှာ ကြာပြီပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းရဲ့
အကြောင်းရင်းမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ အသက်နဲ့ ဘဝမို့လို့
ပါ။ စတင်မီးမွှေးလိုက်သူကတော့ ဧကရာဇ်ရဲ့ အစ်ကို မင်းထိပ်ခေါင်ပါပဲ

။

ရုပ်ကလေးချောသလောက်...

ပွေလိုက်ရှုပ်လိုက်တာ။ သေတော့ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာပဲလေ။
တွေးမိတိုင်း ရင်နာရသူက ဒေါ်ယမင်းလှိုင်ပါ။

တစ်ဖက်က ဒေါ်သစ္စာဖြိုးမှာ လည်း ...

"ကြည့်စမ်း...ဖုန်းချသွားတာ။ ကောင်မတွေ လူပါးဝလို့ "

နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ဧကရာဇ်က-

"ဖုန်းချသွားတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ...လိုင်းကျသွားတာ...ဒီမှာ ကြည့်

"

ဒေါ်သစ္စာဖြိုး ဖုန်းလိုင်းကို ကြည့်လိုက်ကာ-

"အရေးထဲအရာပေါ် အဲဒီဖုန်းကို လွင့်သာပစ်လိုက်တော့"
